

Niet alleen voor de homo's zelf

EEN WELKOME HANDREIKING

Dit boek is een aanwinst.

Er is de nodige literatuur te vinden waarin christelijke ethici schrijven over homoseksuele medechristenen: hoe ze zouden moeten omgaan met hun geartheid, hoe ze zich moeten gedragen, enzovoorts. Je krijgt vaak de indruk dat er met de beste bedoelingen *over* hen wordt geschreven, maar tegelijkertijd toch *zonder* hen.

In dit boek is een gerijpt christen aan het woord die er geen geheim van maakt dat hij zelf homoseksueel is – en waarom zou hij ook? Herman van Wijngaarden schrijft helder, in transparant en zorgvuldig Nederlands. Ook inhoudelijk is de helderheid opmerkelijk. Een homo kan voluit christen zijn en kan, al gaat dat niet zonder strijd, vanuit een diepgeworteld verlangen om naar Gods wil te leven, afzien van een seksuele relatie.

Dat laatste sluit zelfaanvaarding allerm minst uit. Het advies aan christenen die homo zijn, luidt: accepteer dat je zo bent; dat dit jouw weg, jouw kwestie is, waaraan ook positieve kanten zitten.

Bovendien is het veel belangrijker hoe we staan tegenover Christus dan hoe we omgaan met onze homoseksualiteit, al heeft het één wel impact op het ander. Mooi vind ik de omschrijving dat een christen-homo eigenlijk precies hetzelfde geloof heeft als een christen-hetero. Zo kunnen ze het in gelijkwaardigheid hebben over de vraag naar Gods bedoeling met seksualiteit.

Daarbij is een zorgvuldige omgang met de Bijbel van het grootste belang. We mogen niet, zoals maar al te vaak gebeurt, teksten laten buikspreken vanuit ‘wishful thinking’.

Dit boek is een welkome handreiking voor jongeren die weten – of te weten komen – dat zij homo zijn. Tegelijkertijd is het ook voor anderen, niet het minst voor werkers in het pastoraat, van waarde om vooroordelen weg te nemen, en goede communicatie te bevorderen. Ik hoop en verwacht dan ook dat dit geschrift voor veel lezers tot zegen zal zijn.

dr. Jan Hoek

(J. Hoek houdt zich als theoloog en predikant onder meer bezig met pastorale en ethische vragen.)

1. OKÉ, IK BEN DUS HOMO...

‘Ongeveer vanaf m’n 13e, in de brugklas, begon ik het te ontdekken. In de kleedkamer bij gym vond ik het boeiend om te zien hoe de andere jongens er uitzagen. Dat was spannend, maar ook eng... Op een gegeven moment ging ik me afvragen: “Ik zal toch niet homo zijn?” Want dat wilde ik niet. Ik ging ervoor bidden: “Heere, zorg er alstublieft voor dat ik niet zo word.” Op mijn manier deed ik daar ook m’n best voor. Ik probeerde bewust naar meisjes te kijken. Maar het werd steeds duidelijker: wat de andere jongens in meisjes zagen, zag ik gewoon niet, hoe hard ik het ook probeerde. Ik was er niet altijd bewust mee bezig hoor, maar helemaal weg was het nooit. Toen ik 16 was, wist ik het zo langzamerhand zeker: “Het is dus echt zo, ik ben homo!” Daar was ik niet blij mee...’ (Jochem, 19 jaar)

Je zult maar homo zijn... Misschien herken jij jezelf in het verhaal van Jochem, of ken je een ‘Jochem’ in je omgeving. Dat zou heel goed kunnen, want één op de twintig of 25 jongeren doet ooit dezelfde ontdekking: ik ben een jongen en ik val op jongens, of ik ben een meisje en ik val op meisjes. De één weet dat al als hij 12 of 13 is, voor een ander valt het kwartje pas veel later. Het maakt trouwens niet uit in welke omgeving je opgroeit. Als je christelijk wordt opgevoed, heb je net zoveel kans om homo te worden als wanneer dat niet zo is.

Gaven van God

Tot de conclusie komen dat je homo bent, heeft iets dubbels. Er zit om te beginnen een prettige kant aan. Het heeft ten slotte te maken met iets wat heel goed voelt: je vindt iemand aardig en aantrekkelijk, je wilt graag bij

hem of haar in de buurt zijn, je wordt misschien wel verliefd en gaat steeds meer naar die ander verlangen. Dat hoort bij het mens-zijn zoals God het bedoeld heeft: liefde en seksualiteit zijn gaven van Hem. Als je daarvan iets in jezelf ontdekt, is dat positief!

Maar er is ook een andere kant. Er zijn weinig (of geen?) jongeren die, als ze ontdekken dat ze zo zijn, zeggen: 'Hoera, ik ben homo!' Want het is gewoon ook lastig. Sowieso behoor je tot een kleine minderheid. Als het erop aankomt, snappen veel mensen je niet echt, of ze vinden je zelfs raar. Daarom worden er nog steeds veel grapjes over homo's gemaakt. Dat is niet altijd verkeerd bedoeld, maar er zit toch iets achter van: 'Jij bent niet helemaal zoals het hoort.' Soms gaat het nog verder: dan zijn mensen uitgesproken negatief over homo's. Wat jij voelt (en misschien doet), vinden ze vies en minderwaardig. Scheldpartijen of zelfs geweld tegen homo's komen nog steeds voor.

Tweederde homo's verlaat kerk

Een aantal jaren geleden bleek uit een enquête dat tweederde van de christen-homo's uiteindelijk hun kerkelijke gemeente verlaat. Belangrijkste reden daarvoor was het gebrek aan openheid dat ze ervoeren voor het onderwerp homoseksualiteit. Bij de presentatie van het onderzoek werd erop gewezen dat 'in veel reformatorische kerken de gedachte heerst dat deze [homofiele – HvW] gevoelens als een stil en verborgen kruis gedragen dienen te worden.' In dit boekje ga ik uit van het tegenovergestelde. Het is juist heilzaam als je open over je homoseksuele gevoelens kunt praten!

Niet wegstoppen

En dan ben je misschien ook nog christen... Als er iets is wat 'dubbel' lijkt, dan is dat het wel: christen én homo

zijn! Want positief denken over je homoseksualiteit? Ja, als je niks hebt met de Bijbel, kan dat wel. Maar als je de Bijbel serieus neemt, lijkt dat onmogelijk. Alles wat in de Bijbel over homoseksualiteit geschreven staat, is tenslotte negatief en afkeurend. Juist die gevoelens die jij als prettig ervaart, mogen er volgens de Bijbel niet zijn – zo lijkt het tenminste. Over ‘dubbel’ gesproken... Dan is het eerste wat je te binnen schiet: ‘Help, ik ben homo!’

Ik weet ervan. Ik ben zelf christen én homo, dus ik ken dat gevoel van ‘Help, ik ben homo!’ Soms heb ik dat nóg wel, omdat het lang niet altijd duidelijk is hoe ik ermee om moet gaan. Maar ik ervaar ook dat het toch kan: christen én homo zijn, zonder één van beide te ontkennen of weg te stoppen. Niet op de manier van ‘Hoera, ik ben homo’, maar ook niet met een houding van ‘Help, ik ben homo.’ Wat ik wil zeggen, is eigenlijk: ‘Oké, ik ben dus homo...’

ACCEPTTEER JE HOMO-ZIJN ALS IETS DAT BIJ JOU HOORT

Jezus volgen

‘Oké, ik ben dus homo... En nu? Daarover gaat het in dit boekje. Ik wil een weg wijzen die je kunt gaan als je homo bent en daarbij in de eerste plaats Jezus wilt volgen. Hopelijk heb je er wat aan als je zelf homo bent, of als je iemand in je omgeving kent die homo is. Om je te stimuleren erover na te denken, geef ik eerst een paar ‘tips’ voor jongeren als Jochem:

1. *Accepteer dat je homo bent* – Het klinkt misschien als een open deur: ‘Accepteer dat je homo bent.’ Ja, je zult wel moeten... Toch is dat iets waar veel christen-jongeren moeite mee hebben. Waarschijnlijk was je liever anders geweest. Dat is begrijpelijk, maar die gedachte helpt je niet verder. Het feit ligt er nu eenmaal en je zult ermee moeten dealen, of je nu wilt of niet. Dat lukt niet als je je homo-zijn niet accepteert als iets dat bij jou hoort. Mis-

schien moet je zelfs zeggen: als je het niet *aanvaardt* als iets dat bij jou hoort, dat klinkt nog iets positiever. Hoe het ook komt dat jij homoseksueel bent geworden, het is niet buiten Gods vaderlijke hand om gegaan. Hij weet ervan dat jij homo bent en Hij heeft er een plan mee. Dat plan zul je alleen ontdekken als je je homo-zijn bewust, vanuit een positieve houding, onder ogen ziet. God weet er raad mee!

In één tent slapen?

‘Stel je voor dat mijn vrienden weten dat ik homo ben...’ Dat is een gedachte waar veel homo-jongeren mee zitten. ‘Dan zijn ze gelijk bang dat ik verliefd op ze word.’ ‘Of ze durven niet meer met me in één tent te slapen.’ En inderdaad, dat soort gedachten kunnen jongeren hebben als ze opeens horen dat hun vriend homo is. Vooral jongens hebben daar soms last van. Die denken nu eenmaal al snel aan seks en ze moeten er niet aan denken dat hun kameraad...

Maar eigenlijk is dat meestal alleen maar een eerste schrikreactie. Als ze erover nadenken, snappen ze wel dat het onzin is om zo te denken. Dan kunnen ze ermee omgaan en accepteren ze het: ‘Oké, jij bent dus homo...’ Zo’n ervaring kan je helpen om het zelf ook te accepteren: ‘Oké, ik ben dus homo...’

2. *Kom ermee in het licht* – Dat is lastig: met je homo-zijn in het licht komen. Je kunt geneigd zijn om het liever maar verborgen te houden, voor jezelf en voor anderen. Net doen of het er niet is. Maar wat er dan vaak gebeurt, is dat je het wegstopt in de duistere plekjes van je hart: die van de schaamte en het schuldgevoel. Dat lijkt veilig, maar juist omdat je er niet bewust aandacht aan besteedt, krijgt het de kans om zijn eigen wegen te gaan. En dat zijn vaak juist de duistere wegen, waar je geen controle over hebt.

Het lijkt tegenstrijdig, maar veel jongeren die hun homo-zijn niet onder ogen zien, leiden een dubbel leven. 'Eigenlijk mag het niet, maar ik kan er niks aan doen en dus geef ik soms maar toe aan de porno of de vlugge sekscontacten.' Alsof hun homo-zijn op die duistere plekjes nog 't meest veilig is. Maar uiteindelijk worden ze er niet gelukkig van, integendeel. Vandaar: kom ermee in het licht. Praat erover, met God en met andere mensen. Geloof dat je je homo-zijn in Gods licht kunt beleven!

3. *Maak bewuste keuzes* – Veel christen-homo's voelen zich slachtoffer van hun gevoelens. Ze hebben er tenslotte niet om gevraagd om zo te zijn. Als het

er dan bovendien op lijkt dat er geen goede manier bestaat om ermee om te gaan ('Je doet het altijd fout'), kun je de moed opgeven. Het is alsof je veroordeeld bent tot een leven in zonde... En als dat zo is, waar zou je je dan nog druk om maken? 't Beste wat je dan kunt doen, is nog een beetje *genieten* van de zonde.

Je zult begrijpen dat ik er zo niet naar kijk. Waarom niet, dat probeer ik in de rest van dit boekje uit te leggen. Op dit moment wil ik alleen nog zeggen: zie je zelf niet als slachtoffer van je gevoelens. Oké, je hebt er zelf niet voor gekozen om zo te zijn, maar dat neemt niet weg dat jij verantwoordelijk bent voor hoe je ermee omgaat. Vertrouw je ermee toe aan God die dit in jouw leven heeft toegelaten: 'Oké, ik ben dus homo... en ik wil ermee omgaan zoals U dat van mij verlangt.'

**IK ERVAAR
DAT HET KAN:
CHRISTEN
ÉN HOMO ZIJN**

Luisteren naar homoseksuele jongeren

Misschien ben je zelf geen homo, maar weet (of vermoed) je dat iemand uit jouw omgeving het wel is. Probeer je eens in te leven in haar of zijn positie. Waar denk je dat hij of zij zich het meest zorgen om maakt? Kruis drie reacties aan. Hoe zou je hem of haar daarbij kunnen helpen?

- Als ik het maar verborgen kan houden.
- Ik zal altijd alleen blijven.
- Ik ben minderwaardig.
- Hoe overleef ik dit?
- Ik voel me slecht en vies.
- Wat zullen 'ze' zeggen als ik een relatie krijg?
- Hoe kan ik als homo christen zijn?
- Wat moet ik met die gevoelens?
- M'n vrienden zullen me links laten liggen.
- Ik ben zondiger dan andere mensen.
- Waarom ben ik zo?
- Ik wou dat ik erover kon praten.
- God wijst me af.
- Kan ik hier nog van áf komen...?

